

Diplomová práce
**AUTONOMIE CÍRKVÍ A NÁBOŽENSKÝCH SPOLEČNOSTÍ
V ÚSTAVNÍM SYSTÉMU ČR**
Petra Löffelmannová

Posudek vedoucího práce

Slečna Petra Löffelmannová předložila diplomovou práci na téma „*Autonomie církví a náboženských společností v ústavním systému ČR*“, která je v rozsahu 63 stran textu a je rozdělena na do tří kapitol, které jsou doplněné o úvod a závěr a cizojazyčné resumé. Za cíle své práce si autorka zvolila důkladnější vymezení autonomie náboženských společenství a obecného vztahu státu a církví. Jako metody své práce si zvolila metody analytickou, deskriptivní, selektivní a komparativní.

První kapitolu diplomantka věnuje zakotvení církví c právním řádu ČR, nicméně první část této kapitoly je věnována definicím pojmů náboženství, církve, náboženské svobody a teprve až v druhé část kapitoly se autorka věnuje právnímu zakotvení církví a náboženských společností v právním řádu ČR. V rámci této kapitoly je třeba se zaměřit na její účel, kdy je patrné, že se autorka, chce vypořádat se základními pojmy a zároveň se již věnovat vybrané problematice. Tato snaha je pak patrná v určité stručnosti vysvětlení pojmu náboženství či církev. Naopak u pojmu náboženská svoboda se autorka věnuje právní úpravě na úrovni mezinárodní tak i vnitrostátní a připojuje i pojednání o omezení náboženské svobody v jejím praktické aplikaci v rámci existující judikatury zejména ústavního soudu ČR.

Druhou kapitolu autorka je věnuje dle názvu samotnému tématu diplomové práce, tj. autonomii církví. Autorka se nejdříve věnuje vymezení pojmu autonomie a samospráva a následně pak se věnuje vymezení otázek vnitřní autonomie církví a jejich projevů a vnějších projevů autonomie. V rámci vnitřních projevů se autorka věnuje jednak problematice ustanovování vlastních duchovních na straně církví, kdy toto zařazuje do základních projevů vnitřní autonomie. Jedná se o základní právo každé církve, do kterého není stát oprávněn zasahovat a v podstatě lze konstatovat, že v současné době nečiní větších kontroverzí. Za další projev vnitřní autonomie autorka považuje právo zakládat vlastní církevní právnické osoby. V rámci popisu je možné s autorkou polemizovat, zda právo zakládat církevní právnické osoby přísluší i těm náboženským společnostem, které nejsou registrovány jako církve, ale fungují v rámci výkonu obecného společenství práva, jak uvádí na straně 28 své práce. Autorka poté stručně naznačuje, že v rámci aplikace církevního zákona došlo ke sporu, zda se církevní právnické osoby mají zakládat pouze k některým účelům, či nikoliv. Stručnost je zde trochu na škodu, jelikož spor o rozsah pravomoci církví zřizovat církevní právnické osoby je poměrně zásadním pro posouzení míry vnitřní autonomie, což autorka následně činí v třetí kapitole, proto by bylo vhodné na to zde v práci upozornit.

V další části kapitoly se autorka věnuje pojmu zvláštních oprávnění církevních právnických osob, autorka opět nejdříve popisuje obecně možnosti existence církví jako neregistrovaných a dále pak jako registrovaných subjektů, které jsou právními osobami. V další části se autorka pouští do pojednání o vlastním režimu zvláštních oprávnění, které podbarvuje i odkazy na nedávné diskuse politického charakteru. Za pozitivní lze označit to, že se autorka snaží i komparaci s okolními státy, čímž se vymaňuje z populárního pojednání o zvláštních oprávněních ve světle současné hysterie proti islámu. Následuje poté popis

